

וירבר זומור אהב לא ביה יעקב יוכן לא יעשה
בבתחכמתך לא א, אתה כו לא עשה וזה קדשה נפשך
בנידיבת ההונן כו ואת בנתני תקחו לכם וארתנו
השיבו יהאריך תהיה פניהם עיבר וסזרות והאות
בה ריאמר עיבר אל אביה ואל אחותה אמרה יודה
בעיליבת ואשל האמור אל את הרבו עלי מואך
מוחר ומזהז ואתונה באעיר האמור אליתנו ליאת
העיר לאישה ייינו בני יעקב את עיבר ואת זכורה
אבי במירמה וידברו עיר טמא את דינה אותן
ויאמרו אליהב לא נוכל לעשות הדבר הזה להתא
את איזתנו לא夷 עשיר לו ערלה כי זרפה דיא
לנו אר בזאת נאות لكم אם היה כמו לנו לכם
כל ذכר נתנו את בנתינו لكم יאת בנתיכם נחוא לנו
וישבנו אתכם והיינו לעם איזד ובם לא תשמעו אלינו
להמול ולקחנו את בתנו והרכנו וייטבו דבריהם
בעיני זמור ובעיני עיבר בן זכורה ולא איזר הנעל
לעשות הדבר כי חפץ בבה יעקב והוא נגמר מוכן
ביה אבי ויבא זכורה ויעיבר בנו אל שעיר עירם
וידברו אל אני עירם לאמר האנשב לאלה
שלמים הם אתנו רישבו הארץ ויסחרו אתה והארץ
הנה רוחבת ירים לבנייהם אתה בנתב נקוז לנו לגשימים
ואת בנתינו נתן להם אר בזאת יאטו לנו האנשב
לשבת אתנו להיות לעם אלוד בהממל לזו כל זכר
אשר הם נמלים מנקהם וקניהם וכל הហאות הלוון
לנו הם אר גואה להם רישבו אתנו וישמעו אל זכר
זמור ואל שכט בנו כל יצאי שער עירם וימילו
כל זכר כל יצאי שעיר עירם ויהי ביום השלוש
בחיותם כאבים ויקזו שמי בני יעקב שמיועז וכלי
אווי דינה איש זרבו ויבאו על העיר בנטז ויהרגו
כל ذכר יאת זמור ואת שכם בנו הרגו לפני זרבע
ויקזו את דינה מבית שכם ויצאו בני יעקב באו
על הצללים ייבזו העיר אשר נקבעו איזותם את